

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 454/2021-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom [REDAKOVANÉ] ml., [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 2Co/189/2020 zo 16. decembra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 15. februára 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Sťažovateľ navrhuje zrušiť napadnuté uznesenie, vec vrátiť na ďalšie konanie a priznať náhradu trov konania.

2. Sťažovateľ sa v konaní pred Okresný súd Košice I domáhal neúčinnosti kúpnej zmluvy. Okresný súd uznesením č. k. 16C/16/2007 z 20. novembra 2019 na základe spoločného návrhu účastníkov konania konanie prerušil konanie na dobu troch mesiacov. Ďalším uznesením z 20. augusta 2020 konanie zastavil s odôvodnením, že strany sporu nepodali v lehote 6 mesiacov od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania návrh na pokračovanie v konaní. Krajský súd na odvolanie sťažovateľa ústavnou sťažnosťou napadnutým uznesením uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdil.

II.

3. Podľa sťažovateľa okresný súd prerušil konanie presne na tri mesiace, a nie najmenej na tri mesiace, najviac na šesť mesiacov. Preto mal okresný súd podľa § 165 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) pokračovať v konaní po uplynutí doby, na ktorú (len) bolo konanie prerušené. Sťažovateľ videl zmysel a dôvod na podávanie návrhu na pokračovanie iba počas prerušenia konania s odkazom na § 163 ods. 2 CSP. Sťažovateľ

argumentuje, že krajský súd sa týmito dôvodmi nezaoberal a napadnutému uzneseniu vytýka nedostatočné odôvodnenie a celkovú nepreskúmateľnosť. Podľa sťažovateľa dovolanie prípustné nebolo.

III.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Ústavný súd v súvislosti s námietkou sťažovateľa o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku poukazuje na svoje rozhodnutia, podľa ktorých všeobecné súdy sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje, preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (porov. I. ÚS 9/00, II. ÚS 592/2013, III. ÚS 375/2010, IV. ÚS 26/04). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (porov. I. ÚS 22/03, II. ÚS 421/2013, III. ÚS 152/03, IV. ÚS 177/05).

6. Súčasťou ustálenej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každý, kto namietá porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a predtým, než podá sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04).

7. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Za takéto rozhodnutie je potrebné považovať aj napadnuté rozhodnutie, pričom na podporu tohto záveru odkazuje ústavný súd aj na komentár k § 420 CSP od Števček a kol., Komentár k Civilnému sporovému poriadku. C. H. BECK. 2016.

8. Z obsahu napadnutého rozsudku krajského súdu a jeho poučenia je zrejmé, že sťažovateľ sa ochrany svojich práv mohol domôcť prostredníctvom inštitútu dovolania. V danom prípade prichádzala do úvahy prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, keďže dovolanie podľa tohto ustanovenia je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak je daný niektorý z dôvodov zmätočnosti definovaný v tomto ustanovení (v danom prípade ide o tvrdenie sťažovateľa o nedostatočnom odôvodnení napadnutého uznesenia, čím došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivé súdne konanie). V zásadnej rovine tiež nemožno pochybovať o tom, že potvrdenie zastavujúceho uznesenia súdu prvej inštancie (teda skončenie konania), pokiaľ k nemu nedošlo v súlade so zákonom, rozhodne znamená porušenie základného práva žalujúcej strany zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy i jej práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže sa jej tým odníma súdna ochrana v podobe garantujúcej

všetky ústavne relevantné komponenty práva na spravodlivý proces, napr. právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia súdu a iné (III. ÚS 341/2020).

9. Nevyužitie zákonnej možnosti podať dovolanie nemožno preto nahradzovať ústavnou sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ktorý môže založiť svoju právomoc na konanie o nej až vtedy, ak fyzická alebo právnická osoba nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv; a túto možnosť sťažovateľ v tomto prípade mal.

10. Keďže sťažovateľ ani len netvrdil (tým menej preukazoval), že dovolanie nepodal z dôvodov hodných osobitného zreteľa, v okolnostiach jeho prípadu ani neprichádzal do úvahy prípadný možný postup ústavného súdu v zmysle § 132 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZUS“).

11. Na základe uvedeného ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 ZUS odmietol ústavnú sťažnosť ako neprípustnú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať oprávnený prostriedok.

V Košiciach 26. augusta 2021

Robert Šorl
predseda senátu